

Sygn. akt II CSK 423/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej "O."

w P.

przeciwko Miastu P. - Prezydentowi Miasta P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanego Miasta P. - Prezydenta Miasta P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego Sąd II instancji nieprawidłowo przyjął, że pozwany ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą względem powódki w związku ze zbyt późnym zawarciem z nią umowy o przeniesienie własności gruntów na podstawie art. 35 ust. 1¹ u.s.m. W jego ocenie zastosowanie art. 416 k.c. jest wykluczone, ponieważ powódka nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień i nie podjęła działań zmierzających do przeniesienia własności w trybie zastępczego oświadczenia woli na podstawie art. 64 k.c. i art. 1047 § 1 k.p.c. w zw. z art. 35 ust. 1¹ u.s.m.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątplivej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN

z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Ponadto, skarżący powinien zawrzeć we wniosku wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną zauważono - nie bez racji - że brak jakichkolwiek podstaw do formułowania przez skarżącego stanowczego twierdzenia, jakoby postępowanie sądowe o złożenie oświadczenia woli spowodowałoby wcześniejszą realizację wniosku o wykup działek i uchroniło stronę powodową przed poniesieniem szkody. Należy także podkreślić, że wytoczenie takiego powództwa przez powódkę w niczym nie zmieniłoby oceny przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego.

Nie można także podzielić opinii, jakoby strona powodowa wykazała się biernością. Stwierdzenie to nie znajduje pokrycia w ustaleniach Sądu Apelacyjnego, które jednoznacznie wskazują na opieszałość pozwanego w załatwieniu wniosku spółdzielni, mimo aktywnej postawy z jej strony. Argumentacja zawarta

w uzasadnieniu zmierza do przerzucenia ciężaru odpowiedzialności na stronę powodową, mimo oczywistych uchybień leżących po stronie skarżącego.

W konkluzji należy stwierdzić, że powołana we wniosku przesłanka „oczywistości skargi kasacyjnej nie została wykazana.

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).